

Az Apokalipszis szakácskönyvéből

I

Megyünk az olvadás fegyverzajában,
mint harctérre vezényelt katonák,
magába harapó zsíroskenyéren –
phóolvasós rétkaréjon át.

Az égre kúszó alkony-nyelv ledér
ízlelőbimbóin a dér
porcukrát, délután ködtejfélét
átjárja szurdik-ínyfalból a vér

szivárgó, édes nedve. Homorún
borul fölénk, mint szájpaddás, a menny:
begyulladt boltozat, nyálgleccserek, –
nazális szél szipákol odafenn.

Az Isten téli szájában megyünk,
nyúlós latyakban, körbe-körbe, és
fogyunk – kenyér-szalonna katonák –,
menetelésünk: veszteglő veszés.

De csak megyünk előre, körbe, bátran
világ-kígyónk farkába harapott –,
megyünk, megyünk, egy óriási szájban
plágyan forogva – ínycsfalatok;

amíg fogy egyre, elfogy már alólunk
a föld, a kő s a benne rejtező
érc s kőolaj – a hús, a zsír, a só: mind,
mikből a Semmi lakomája fő.

II

Zörög a fény, az égi sztaniol.

[illegible]

egy percre, - ámde máris újralobban

 cukortól kéken ég a kárhozat
 (mint akta új lapján az áthozat);
olt s szít az édes nyál, ha tűzbe pottyán.

Zörög a fény, a gyűrt ezüstpapír;

 golyóba gyúrní - Nappá - régi móka, -
 éj-csokoládénk épp olyan csalóka,
mint hámozatlan túlfelén a pír.

Csillag vakít, bolygói fénylenek:

Tejút-karácsonyfánk áram alatt...
Megrágnak, Föld, az égi tejfogak,
angyali óvodák emésztenek.

Zörög a fény, hengergetik javában

 szataniollá fémcsült reményt, –
 doktor Isten kitöltötte vényt
nem váltják be a földi patikában.

III

Gyerekkoromban felszöktem gyakorta

[illegible]

s bolygók. A tartógerenda tövén,

